

*„Začala jsem psát o autismu
jako někdo, kdo jej každý
den žije, kdo jej má jako
nedílnou součást svojí
povahy.“*

PŘÍBĚH NATÁLIE
O AUTISMU

Ahoj,

jsem Natálie a už od malička jsem byla tak trochu jiným dítětem. Ve 3 letech jsem četla, ale v 9 letech jsem si ještě nedokázala zavázat tkaničky. Ale za to jsem rozuměla svým oblíbeným tématům tak dobře jako nikdo. O autismu u žen se v Česku moc neví. Já se aktivně snažím tuto situaci napravit, mimo jiné tím, že píšu o autismu blog Zrzavá holka.

Trochu jiné dítě

Po narození jsem se velmi brzy naučila mluvit a číst – četla jsem už, když mi byly tři roky. Líbily se mi úplně jiné věci než ostatním dětem v mém věku. Nejradši jsem rovnala tátovy vinylové desky a pamatovala si naprosto přesně, jakou barvu která vevnitř má. Vždycky, když se vrátil z práce, hlasitě jsem se dožadovala toho, aby se mnou dokolečka kreslil loga televizních stanic. O sobě jsem mluvila dlouho v třetí osobě, nepoznávala se na kamerových záznamech, byla jsem tak nešikovná, že jsem se v jedenácti přilepila sekundovým lepidlem čelem klavici. Za to jsem však měla spoustu jiných, mnohem lepších, výhod – rozuměla jsem svým oblíbeným tématům tak dobře jako nikdo.

Papírovou "diagnózu" jsem dostala až velmi pozdě, až po své pubertě. Píše se v ní, že mám Aspergerův syndrom, což je prakticky autismus. Pravdou však je, že papír je jen formalita, která v mnohých případech ani není nutná.

Život s diagnózou

Po tom, kdy jsem se přestěhovala do Prahy, jsem se "vzbouřila" proti zasetým normám a začala jsem psát blog Zrzavá holka - dnes už na adrese www.zrzi.cz. Začala jsem psát o autismu ne z pohledu odborníků, kteří o něm ví jen to, co si přečetli v knihách. Začala jsem psát o autismu jako někdo, kdo jej každý den žije, kdo jej má jako nedílnou součást svojí povahy. Blog byl nominovaný na cenu Magnesia Litera a časem jsem napsala i vlastní knihu "Neříkej autista, to se nehodí".

Aktivistická činnost

Mého blogu si všimli lidé ze sdružení Adventor pomáhající autistům a stala jsem se hostem pořadu "Přicházíme v míru" a mluvila jsem tam o sobě, o své osobě, o mém životě "s diagnózou". Bylo to v divadle Kampa, bylo vyprodáno, lidi se mačkali a byl to obrovský úspěch. Díky mému vystoupení jsem dostala další nabídky, díky kterým jsem se mohla aktivisticky angažovat. Podílela jsem se na překladu knihy "Jiní, ne horší". V roce 2015 jsem napsala článek pro HateFree Culture, kterého si všimli v Amnesty, a pozvali mě, abych se stala živou knížkou. Od té doby jsem s Amnesty "jedna ruka".

Autismus a vztahy

Často jsem se v životě potýkala a potýkám s nepřijetím. Komunita lidí kolem mě mi však pomáhá najít se, posílit své sebevědomí a připomenout mi to, za co dlouhodobě bojuji. Že jsem v pořádku, že si zasloužím někoho, kdo se ke mně bude chovat s respektem, a že nepotřebuju asistenty, ale blízké, kteří mě přijímají a chápou.

Na cestě za přijetím

Dnes jsem samostatná jednotka s vlastním bytem, hezkou prací v Amnesty a třemi krásnými dětmi. Zabývám se dlouhodobě otázkami neurodivergence, přijetí, bojuju za to, aby šli slyšet vždy i ti, kterých se probíraná témata týkají nejvíce. Jsem velkou bojovnicí za práva lidí s jakýmkoliv postižením.